

Anlamanın Yankısı

“Söz, yüreğin iyi toprağına ve o toprağın derinliğine düşmedikçe meyve vermez.”

Kadim bilgelik

Anlamak için yalnızca bilgi değil, zengin bir kelime dağarcığına ve içsel bir birikime ihtiyaç vardır. Bazıları metinleri okur, ama yalnızca harfleri görür. Bazılarıysa aynı satırlarda ruhu duyar, manayı hissederek. Çünkü her insan aynı gözle bakmaz, aynı derinlikle düşünmez.

Zihinlerin derinliği kuyu gibidir. Kimi sığdır; bir taş atarsın, su hemen bulanır. Kimi derindir; söz düşer içine, sessizce kaybolur. O sessizlikte gürültü değil, tefekkür vardır.

Anlamak, bilgiyle değil, derinlikle ilgilidir. Bir metnin ışığı, onu okuyan gözün berraklığına bağlıdır. Çünkü söz, sığ suya düşerse gürültü yapar; derin suya düşerse yankı verir.

Aziz Mor Efrem (306–373) der ki: **“Hasat vaktinde ihmalkâr davranan, evine bereket taşıyamaz. Şimdi kayıtsız kalan ise, hesap gününde kendini salihlerin tesellisinden mahrum bulur.”**

Bu öğüt bize hatırlatır ki, ömrümüz kısadır. Hayatın asıl amacını unutmadan okumaya, düşünmeye ve anlamaya gayret etmeliyiz. Zira bugünkü seçimlerimiz, gelecekteki hayatımıza olumlu-olumsuz etki yapar.

Okumak kolaydır, ama anlamak emek ister. Çünkü anlam, aklın değil, yüreğin toprağında yeşerir. Her zihin kendi derinliği kadar duyar, her kalp kendi berraklığı kadar görür. O yüzden, okuduğunu anlamayan insanları da anlamak gerek. Belki o, henüz derinleşmemiştir. Belki de suyu bulanık, kuyusu dardır.

Ama yine de yazmak ve anlatmak gerek. Çünkü yazarın işi yazmak ve anlatmaktır; anlamak ve kavramak ise, dinleyenin derinliğine bağlıdır.

Yusuf Beğtaş